

Măgălina de Brănești

Siobhan Dowd

Misterul de la London Eye

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

3
TREI

UNU

O gigantică roată de bicicletă pe cer

Ce-mi place cel mai mult să fac la Londra este să urc în London Eye.

Într-o zi senină, se vede până la o distanță de patruzeci de kilometri în toate direcțiile, pentru că te afli în cea mai mare roată de observație care s-a construit vreodată. Ești îmbarcat în una dintre cele treizeci și două de capsule, în compania unor necunoscuți alături de care ai stat la coadă și, după ce se închid ușile, zgomotul orașului dispare. Începi să urci. Capsulele sunt făcute din sticlă și oțel și sunt suspendate de cadrul roții. În timp ce roata se învârte, capsulele rămân drepte datorită forței gravitaționale. Du-rează treizeci de minute pentru a face un tur complet.

Kat zice că, de sus de tot, Londra seamănă cu un oraș de jucărie, iar mașinile de pe străzi cu bilele unui abac care se deplasează la stânga și la dreapta, oprindu-se și pornind iar. Eu cred că Londra seamănă cu Londra, iar mașinile cu mașinile, doar că sunt mai mici.

Cel mai interesant de privit de-acolo, de sus, este râul Tamisa. Vezi cum face bucle și meandre, dar când ești pe pământ ai impresia că râul curge numai drept.

Al doilea lucru interesant de privit sunt spițele și cablurile metalice ale roții. Ai în fața ta singura structură cu grinzi în consolă de acest tip din lume. Este proiectată ca o gigantică roată de bicicletă pe cer, susținută de un cadru masiv în formă de A.

Este interesant să observi și capsulele din stânga și din dreapta ta. Vezi oameni străini privind afară, la fel cum faci și tu. Capsula care este mai sus de-a ta ajunge apoi mai jos, iar cea care este mai jos ajunge mai sus. Trebuie să închizi ochii deoarece simți cum îți urcă pe esofag o senzație ciudată. Din fericire, mișcarea este lentă și lină.

Apoi capsula ta coboară și îți pare rău, fiindcă n-ai vrea să se termine plimbarea. Ai vrea să te mai învârți o dată, dar nu se poate. La ieșire te simți ca un cosmonaut după o călătorie în spațiu, puțin mai ușor decât înainte.

L-am dus pe Salim la London Eye pentru că nu fusese acolo niciodată. Un necunoscut s-a apropiat de noi când stăteam la coadă și ne-a oferit un bilet gratis. Noi l-am acceptat și i l-am dat lui Salim. N-ar fi trebuit să facem asta, dar am făcut-o. Salim a urcat singur la ora 11:32, pe 24 mai, și trebuia să coboare la 12:02 în aceeași zi. Chiar înainte de îmbarcare s-a întors să ne facă semn cu mâna mie și lui Kat, dar nu puteai să-i distingi fața, era doar o umbră. A fost închis în capsulă alături de alte douăzeci de persoane pe care nu le cunoșteam.

Kat și cu mine am urmărit capsula lui Salim în timp ce se deplasa pe orbită. Când aceasta a ajuns sus de tot, am strigat amândoi deodată „GATA!”, apoi Kat a început să râdă și am râs și eu. Așa am știut că amândoi priveam capsula cea bună. Când capsula a început să coboare, i-am văzut pe oameni grupându-se pentru fotografia-suvenir, cu fața spre nord-est, în direcția aparatului foto

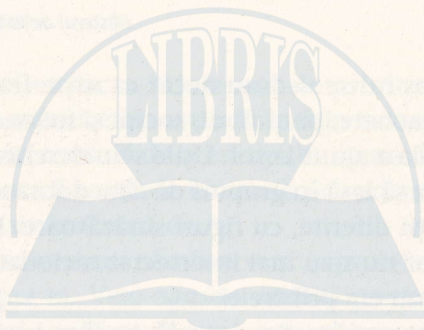
automat. De jos nu se vedeau decât ca niște fragmente întunecate de jachete, pantaloni, rochii și mâneci.

Apoi capsula a ajuns la sol. Ușile s-au deschis și pasagerii au început să iasă în grupuri de câte doi sau trei. Au plecat în direcții diferite, cu figuri surâzătoare. Probabil că drumurile lor nu s-au mai intersectat niciodată.

Dar Salim nu era printre ei.

Am așteptat următoarea capsulă, apoi pe următoarea și tot așa. Dar el tot n-a apărut.

La un moment dat, nu se știe cum, pe parcursul celor treizeci de minute de plimbare cu roata, într-o capsulă închisă ermetic, Salim dispăruse de pe fața pământului. Mai departe am să vă povestesc cum faptul că am un creier ciudat, care funcționează cu un sistem de operare diferit de al celorlalți, m-a ajutat să elucidez misterul.

DOI

Vestea uraganului

Totul a început în ziua în care a sosit scrisoarea mătușii Gloria.

Mătușa Gloria este sora mamei mele. Mama îi zice Glo și Kat îi zice mătușa Glo. Tata îi zice Uraganul Gloria pentru că, spune el, lasă dezastru pe unde trece. L-am întrebat ce înseamnă asta. Însemna că era neîndemânatică, așa ca mine? El a zis că nu era vorba de *lucruri* pe care le doboră, cât mai ales de oameni și emoții. Asta înseamnă că este rea? am întrebat eu. Tata a zis că ea n-o făcea în mod intenționat, deci nu, nu era rea, era doar nărăvașă. L-am întrebat ce înseamnă să fii nărăvaș, iar el mi-a răspuns că înseamnă să fii greu de strunit. Când am vrut să-l întreb ce înseamnă să fii greu de strunit, el mi-a pus mâna pe umăr și mi-a zis:

— Ted, nu acum.

Dimineața în care a sosit scrisoarea mătușii Gloria a fost una ca oricare alta. Am auzit corespondența aterizând ca de obicei pe covorașul de la intrare. Eram la al treilea fulg de cereale și ascultam la radio buletinul meteo, care zicea că vremea va fi frumoasă, cu posibile

averse în sud-est. Kat mânca pâine prăjită fâțâindu-se în picioare. Nu că ar fi avut mâncărici, deși așa părea. Ci pentru că asculta la căști muzica ei ciudată. Asta însemna că nu auzea cum va fi vremea și n-avea să se îmbrace cu pelerina de ploaie sau să-și ia umbrela la școală. Însemna că pe ea o va uda ploaia, iar pe mine nu și îmi părea bine.

Tata țopăia de colo-colo încălțat cu o singură șosetă, plângându-se că mașina de spălat i-a mâncat toate șosetele și că întârzia la serviciu. Mama îi căuta perechea în coșul cu rufe murdare.

— Ted, adu corespondența, a zis mama.

Era îmbrăcată în uniforma de asistentă și chiar și eu știu că, atunci când vorbește scurt și repezit ca acum, trebuie s-o ascuți, chiar dacă nu-mi place să-mi las cerealele să se facă terci.

M-am întors cu șase plicuri. Când m-a văzut, Kat mi le-a smuls din mână și a ales din ele unul mare, maro, și unul mic, alb. Eu am apucat să văd emblema școlii noastre pe cel alb. Seamănă cu un X turtit, având deasupra o pălărie de episcop care se cheamă mitră. Kat a încercat s-o ascundă în spatele plicului maro, dar mama a văzut-o.

— Nu așa repede, Katrina, a zis mama.

Când mama îi zice lui Kat Katrina, e clar că nu-i a bună.

Kat a strâns din buze. I-a dat toată corespondența, mai puțin plicul maro pe care l-a ridicat să vedem că îi era adresat ei, Katrina Spark. L-a deschis și a scos din el un catalog. Se numea *Frumusețea părului*. Apoi s-a dus spre ușă clătînând din cap.

Eu am continuat să mănânc restul cerealelor, de la a șaptea până la a șaptesprezecea.

Tata a început să fredoneze melodia din filmele cu Stan și Bran, preferații lui. Își încălțase și cealaltă șosetă și acum ungea o felie de pâine prăjită cu unt. Cu părul ciufulit era „leit“ Stan, cum ar fi zis mama. „Leit“ este un fel de a spune „identic“, dar nu mă întrebați de ce. Totuși, Stan are părul șaten, iar tata are părul blond, ca mine, așa că nicidecum nu arată *identic* cu el.

— *Katrina!* a tunat mama.

Al optsprezecelea fulg de cereale mi-a căzut din lingură.

— Ce?

— Scrisoarea de la școală...

— Ce scrisoare de la școală?

— Scrisoarea asta. Cea pe care încercai s-o ascunzi.

— Ce-i cu ea?

— Zice că săptămâna trecută ai lipsit nemotivat. Marți.

— Oh! Da.

— Și?

— Și ce?

— Unde-ai fost?

— A fost AFP, am sugerat eu.

Kat și mama s-au uitat mirate la mine.

— AFP, ca în armată, am explicat eu. „Absent fără permisie.“

— Du-te naibii, nesuferitule, mi-a zis Kat printre dinți.

Și a plecat trântind ușa după ea.

La radio a început un nou buletin de știri.

— Ted, închide drăcovenia aia, a zis mama.

Am început să mă joc cu butonul radioului, dar mama a scos cablul din priză. S-a făcut liniște. Îl auzeam pe tata cum mesteca pâinea prăjită.

— Fata asta începe să deraieze, Ben, i-a zis mama lui tata.

— Să deraieze, am repetat eu, gândindu-mă la accidente feroviare.

Presupun că mama se referea la Katrina, că lipsea nemotivat. Poate că „a deraia“ era un alt mod de a spune „a trage chiulul“, adică să nu te duci la școală, deși ar trebui. Dar n-am îndrăznit să întreb, nu cât timp mama era în dispoziția asta.

— Deraiază și nimănu-i pasă, a continuat ea.

— Și eu trăgeam chiulul când eram de vârsta ei, a spus tata. Mă plimbam toată ziua cu autobuzul și fumam în parc.

Era cât pe ce să mă înec cu a douăzecea cereală. Imaginea tatei cu țigara în mână mi se părea foarte ciudată. Acum nu mai fumează. Tata a bătut-o ușor pe mama pe umăr și, când ea s-a întors spre el, a sărutat-o pe mijlocul frunții. S-a auzit un țoc caraghios care aproape că mi-a tăiat pofta de a-mi termina restul cerealelor.

— Hai că discutăm diseară, Faith. Trebuie să fug. Avem o ședință despre dinamitarea Barăcilor.

Mama s-a bosumflat puțin.

— Bine, iubire. Vorbim mai târziu.

Trebuie să precizez că tata nu este un terorist care aruncă în aer barăcile soldaților. Este expert în demolări și Barăcile se referă la Barrington Heights, cel mai înalt bloc-turn din sudul Londrei. Acolo trăiau oamenii excluși social. A fi exclus social seamănă puțin cu a fi exclus de la școală. Doar că în locul profesorului care îți spune să pleci, tot restul societății se comportă ca și cum nu ai exista. Ajungi printre oamenii ignorați. Ești atât de furios că societatea te tratează așa, încât te droghezi, furi din magazine și intri în găști ca să te răzbuni. Iar cei din Barrington Heights făceau toate astea. Tata mi-a explicat

că, la început, oamenii aceștia nu erau răi. După părerea lui, clădirea era bolnavă și îi îmbolnăvea și pe ei, ca un fel de virus. Atunci el și municipalitatea hotărâseră să-i mute în locuințe noi, să demoleze clădirea și s-o ia de la zero.

Tata și-a luat jacheta.

— La revedere, Ted, mi-a zis el și a ieșit.

Apoi mama s-a așezat la loc și a continuat să se uite prin restul corespondenței. A ajuns la ultima scrisoare, un plic mov pal. Am văzut că-l duce la nas și-l miroase de parcă ar fi fost ceva comestibil. Apoi a zâmbit. Colțurile gurii i s-au ridicat, iar ochii i s-au umezit. Însemna că era tristă și fericită totodată.

— Slavă Domnului, a șoptit ea.

L-a deschis și a citit scrisoarea. Eu am mâncat ultimele trei cereale, de la treizeci și cinci până la treizeci și șapte. Ea a pus jos foaia de hârtie mov și mi-a ciufulit părul din creștetul capului, un gest pe care îl face uneori și atunci mi se scutură mâna.

— Ține-te bine, Ted, a zis ea. Se apropie un uragan.

— Nu, am răspuns eu, nicidecum. Intrăm într-un mare front anticiclonic.

Eu sunt meteorolog, adică voi fi când voi crește mare. Așa că știu. Uraganele își pierd intensitatea în mijlocul Atlanticului. Rareori lovesc Marea Britanie. Chiar și cel din 1987, practic n-a fost un uragan. Meteorologul Michael Fish, cunoscut pentru că se înșală tot timpul, a avut dreptate de data asta. A fost doar o furtună de mare intensitate și n-a avut un nume. Un uragan adevărat primește întotdeauna un nume. Ca Hannah, în 1957, ale cărui rafale au atins 260 kilometri pe oră, sau Hugo, care a culcat la pământ jumătate din Carolina de Sud în SUA, în 1989. Sau Katrina, uraganul de categoria 5, care a

devastat New Orleans în 2005. (Sunt sigur că nu-i o coincidență faptul că una dintre cele mai catastrofice furtuni din toate timpurile poartă același nume cu sora mea.)

— Eu vorbesc la modul figurat, a spus mama luându-mi din față castronul de cereale gol. Mă refer la Uraganul Gloria care vine încoace. Sora mea. O mai ții minte? Vine pe la noi împreună cu fiul ei, Salim.

— Cei care locuiesc în Manchester?

— Exact. Au trecut cinci ani de când nu ne-am văzut, Ted. Nici nu știu când s-a dus timpul.

Vorbea de parcă timpul era ceva care vine și pleacă precum vremea. Am scuturat din cap.

— Nu, mamă, am explicat eu. Timpul nu se duce niciunde.

— În casa asta, se duce, Ted. Dispare într-o gaură neagră.

Am clipit nedumerit, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios. Ea a râs și mi-a zis că a glumit, apoi mi-a ciufulit iar părul.

— Haide, Ted. La școală cu tine.

Așa că am plecat, luând-o pe drumul meu obișnuit ce traversează parcul în zigzag, și am reflectat la timp, găuri negre, teoria relativității a lui Einstein și avertizările de furtună. Îmi imaginam uraganul Gloria crescând în intensitate pe măsură ce se apropia, lăsând în urmă numai distrugerii. Gândurile mele erau atât de intense, încât era cât pe ce să intru cu picioarele în heleșteu, luând-o pe partea greșită a parcului, și am ajuns la școală chiar când se suna de intrare. „Într-o gaură neagră“, îmi spuneam în sinea mea în timp ce traversam în fugă curtea școlii. Mâna mi se scutura. „Într-o nenorocită de gaură neagră.“